

42de Møde.

Torsdag den 3. December Kl. 2⁴⁵.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Bemyndigelse til, saa længe Sikringsstyrken er indkaldt, at afvige fra visse Bestemmelser i Lov Nr. 209 af 30. September 1909 om Hærens Ordning.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1622).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan ikke komme til Behandling i dette Møde uden Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Hammerich: Jeg har ønsket her ved tredie Behandling ganske kort at motivere, at jeg slutter mig til Lovforslaget, uagtet det i sin Gennemførelse vil gaa ad en Vej, jeg ikke finder er den rette. Jeg har ikke stillet noget Ændringsforslag, idet jeg er enig med den ærede Ordfører (Klaus Berntsen) i, at som Lovforslaget er affattet, vil det være vanskeligt ved en Ændring at slaa fast nogen Form for, hvorledes Hjemsendelserne skulde ske. Det er efter Lovforslaget henlagt til administrativ Afgørelse, og det maa man blive staaende ved.

Jeg havde tænkt mig, at der kunde have været en almindelig, nogenlunde enstemmig Anskuelse om, at man med Hensyn til Hjemsendelse — som jo nu af Ministeren er angivet til at skulle omfatte de gifte — vilde foretrække Hjemsendelse aargangsvis, og at Ministeren da støttet derpaa skulde kunne tage det Spørgsmaal

op til Overvejelse paa ny. En saadan Enstemmighed var der imidlertid ikke i Udvalget. Der var endda nogle, som mente, at Ministeren havde truffet det rette ved at foretrække at hjemsende de gifte, og der var andre, der ganske vist ligesom jeg mente, at man hellere maatte hjemsende aargangsvis, men som efter Udtalelserne fra Ministeren fandt, at det kunde han ikke godt gøre, det vilde vække alt for megen Utilfredshed rundt omkring i mange Hjem. Jeg har ikke kunnet dele denne Opfattelse. Der er ikke Tvivl om, at det selvfølgelig vilde blive en Skuffelse for nogle af de unge gifte, som nu vil blive sendt hjem, og ogsaa for deres Hjem, om der skete en saadan Ændring. Men jeg tror, de vilde komme over denne Skuffelse og vilde kunne se den Retfærdighed, der i Virkeligheden vilde ligge i, at man sagde, at det er de ældre — hvoriblandt det aldeles overvejende Antal af gifte findes — der sendes hjem, men at der skal være Ensartethed i Behandlingen af gifte og ugifte. Jeg kan ikke se andet, end at det havde været det rigtige. Det Synspunkt var der imidlertid ikke almindelig Tilslutning til, og saa kunde det ikke nytte at fastholde det.

Man kunde da maaske finde det rigtigt at sige: Ja, hvis ikke et saadant Tilsgaen kan gives os af Ministeren, maa jeg være imod, at vi vedtager dette Lovforslag. Men det har jeg ikke kunnet være med til. Naar der er noget, jeg ønsker ikke skal gaa i Stykker, har jeg aldrig sagt: Kan jeg ikke faa min Villie, slaar jeg det i Stykker. Og her vilde jeg betragte det som lidet ønskeligt, at man vedblev gennem Bestemmelser i Hærloven at hindre saadan Hjemsendelse, som kan forliges med, at vi beholder den Sikringsstyrke, de sagkyndige mener er fornøden. Jeg vilde ogsaa meget beklage — hvad jeg er overbevist om, at ogsaa Hærens sagkyndige vilde beklage —, om Hærloven skulde hindre Regeringen i at sikre et større Antal Befalingsmænd ved Hæren i det Øjeblik, vi stod overfor en Mobilisering. Derfor anbefaler jeg mine Meningsfæller at stemme for Lovforslaget. Jeg beklager, at det — efter min Mening med nogen Ret — vil frembringe ikke saa lidt Misfornøjelse mellem dem, der mener, at